

करिष्ये किरमना रसो ममिष्ये को क्रिय
कर्म ॥ चिन्तयितुं यत्किं दत्तं क पर
पामारणी सुजान ॥ १ ॥

१५ / ५ (A)

अथ
शानिस्ताम म्
दशरथ कृतम् ।

कहिबेफोर सनार चौ सुनिमि को किय
कान ॥ चित रहित धारि के को दि के पर
पामार थी सु जान ॥ १ ॥

अथ
॥ गीता ॥ म ॥
५३/२५ के त म

१५/५३
(सि)

श्रीगणेशाय नमः॥ पार्वत्युवाच॥ द्वादशाक्षमजन्मस्यो
 शानिर्नाम्ना गृहे श्वरः॥ वैकृते व्यंनरैः प्रवामि वि
 चानं केशाशां तये॥ मरुदेव उवाच॥ रघुवशो निवि
 र्ग्या तोरा जादशरथस्तदा॥ चक्रवर्ती सविज्ञेयः
 सप्तदीपाधिपः स्मृतः॥ रुतकांते शानिर्गोपादेव
 शेः जापितो हि सः॥ शेरिणी भेदयित्वा तु शानिर्गो
 स्थितिं सांप्रतं॥ शकटं भेदयित्वा तु सुसुरभयं क
 रं॥ द्वादशाक्षं तु दुर्भिक्षं भविष्यति सुदारुणं॥ ए
 तच्छ्रुत्वा तु तदा कां मंत्रिभिः सः पार्थिवः॥ चिंतय
 मास किमिदं भयकारमुपस्थितं॥ देशाः सन्नरुणा

माः भयभीताः संमंततः॥ द्रष्टव्याः सर्वतो लोकाः क्षयः
 तेषां समागतः॥ व्याकुलं च जगत्सर्वं पौरजानपदा
 दिकं॥ प्रपृच्छ प्रपतो राजा वशिष्ठ प्रमुखान् दिजा
 न्॥ दशरथ उवाच॥ समाधानं किमत्रास्ति ब्रूत
 मे तद्दिजोत्तमाः॥ वशिष्ठ उवाच॥ प्रजारताः प्रय
 त्नेन तस्मिन् भिन्ने कुतः प्रजाः॥ प्रसाध्यः खलु
 योगो यं व्रतं विष्णु शिवैरपि॥ इति संवित्पमनसा
 साहसं परमं ययौ॥ समादाय धनुर्दिव्यं दिव्यायुधं स
 मन्वितः॥ रथमारुह्य वेगेन गतो नक्षत्रमंशुलं॥

सपादयोजनानां तुल्यक्षं सूर्योपरि स्थितं ॥ रोहिणीं पृ
 थ्वा स्थापय राजा दशरथस्तदा ॥ रथे तु कान्तं च नैदिव
 मरिग रत्न विभूषिते ॥ रु सवरी हयैर्युक्ते महाफे तु स
 मन्विते ॥ दीपमानैर्माहारतैः किरीट मुकुटो ज्वलैः ॥
 वभ्राज सतदा काशेर्दितौ प्र श्व भास्करः ॥ श्रीकृष्ण चाप
 भाकृष्ण संहरास्त्रं न्ययोजयेत् ॥ दृष्ट्वा दशरथं चामेत
 स्पो स भवु दीमुखः ॥ संहरास्त्रं प्रा निदृष्ट्वा सुरा सु
 रानि वृ दने ॥ हसित्वा तद्व्या धीरि दिव च न न प्रीति
 शानि श्रु उवाच ॥ पौरु षं तव राजेन्द्र युधं चातिभयं
 कुरु ॥ देवा सुर मनुष्या अस्मिन् विधाधरो रगाः ॥ १८ ॥

मया विलोकिताः सर्वे भस्मतां च वृजंति ते ॥ त्वेह तवरा
 जेन्द्र तपसा पौरु षे राच ॥ वरं वृहि प्रदा स्या मिमनसा
 यदभीप्सितं ॥ दशरथ उवाच ॥ रोहिणीं मे दयित्वा तु न
 गंतव्यं त्वया शनैः ॥ पाचितं तु मया शो रेना न्यमिच्छामि
 ते वरं ॥ एवमस्तु शानिः प्रा ह वरं दत्वा तृ प्रा प्रवृत्ते ॥ प्राप्य
 चैव वरं राजा कृतं कृत्यो भवत्तदा ॥ पुनरेवा व्रीची तु खे
 वरं वरय सुव्रत ॥ प्रार्थयामा सहस्रं त्मा वर मन्य शनै
 र्प्ररात् ॥ दशरथ उवाच ॥ न मे तव्यं हि सकटं त्वया भा
 स्कर नंदन ॥ दादशां वं तु दुर्मि क्षं न मे श्च कदाचन ॥
 कीर्तिरेका त्वदीया च त्रै लोके संभविष्यति ॥ वरदयं तु
 संप्राप्य हृष्टो मा स पार्थिवः ॥ रथोपरि धनुः स्थाप्य

भूतचिबुक्तो जलिः॥ ध्यात्वा सुरस्वतीं देवीं गगान
धविनायकं॥ राजादशरथः स्तोत्रं श्रोतुं रिरदमप्या
करोत्॥ नमः कृष्णाय नीलाय शिखि कंठनिभाय च
नमः कालाग्निरूपाय कृतोत्ताय च ते नमः॥ नमो निम
सदेहाय दीर्घस्मश्रुजटाय च॥ नमो विशालने
त्राय स्थूलरोम्भो नमः॥ नमो दीर्घाय शुक्ला
य कालदंष्ट्र नमो स्तुते॥ नमो स्तेकोटरस्थाय दु
र्गि सीताय ते नमः॥ नमो धोराय रौद्राय भीमरा
य करालिने॥ नमो स्ते सर्वभक्षाय वलीमुख्य न
मो स्तुते॥ सूर्यपुत्र नमो स्ते सूर्यतर्क नमो स्तुते॥

तपसा दग्धदेहाय नित्ययोगरताय च॥ नमो नि
त्यदुधार्णाय प्रहृष्टाय च ते नमः॥ ज्ञानचक्षु
नमो स्ते स्तु कश्यपात्मजसूनेवे॥ तुष्टोददासि
वे राजंरुष्टो रुष्टिस्तक्षणात्॥ देवा सुरमनुष्या
असिद्धविधाधरो रगाः॥ ब्रह्माशक्रोहश्चैव
अथ यः स प्रतापकाः॥ भूवराज्याः पतंतोरुतवह
व्यावलोकिताः॥ देशाः स नगरा मादीपाश्चैव
महादुमाः॥ त्वया विलोकिताः सर्वनाशपाति
समन्ताः॥ एवं स्तुतः तदा शौरिर्महाराजो महाव
लः॥ प्रवृत्तिश्च शान्तिर्वीर्यं हृष्टरोमा सभाकरिः॥

४

तुष्टो हं तवराजेंद्रस्तवे नानेन चारुरा ॥ वरं ब्रूहि
प्रदाश्यामि स्वेच्छया रघुनंदन ॥ अथ प्रवृत्तिं वे
शोरे पीडाकार्यं न कस्यचित् ॥ देवा सुर मनुष्या
सां पशुपक्षिप्रासीरिणां ॥ शानिस्वाच ॥ महासां
सुगन्ही ज्ञेयो यस्तु पीडाकरः स्मृतः ॥ अथ को हि
वरो यस्तु तुभ्यां चैव ददामि तत् ॥ त्वया प्रोक्तं व मे
स्तोत्रं यः पठिष्यति मानवः ॥ एककालं द्विकालं
वा पीडां मुचामि तस्य वै ॥ ४ ॥ देवा सुर मनुष्यासां
पशुपक्षिप्रासीरिणां ॥ हस्तुस्थानस्थितो वापि ज
न्मस्थानचतुर्थकः ॥ यः पुनः श्राद्धवापुक्तः सुचि
र्भूत्वा समाहितः ॥ शमीपत्रैः समभ्यर्च्य प्रतिमां

४

लोहजां मम ॥ मा खदानाति लैर्मिश्रदधा लोहं च द
क्षिणां ॥ कृष्णां गवेषमं चापि दधाधिप्रायधीमते ॥
महिनेतु विशेयं रास्तोत्रेण नैव पूजयेत् ॥ पूजायि
त्वा पठन् स्तोत्रं भूत्वा चैव कृतां जलिः ॥ तस्य पीडां न
चैवाहं करिष्यामि कदाचन ॥ गोचरे जन्मलभे वा
दशभुवतर्दशासु च ॥ रक्षाभिस्ततस्तस्य पीडामन्य
महैः कृतां ॥ अनेनैव विधानेन पीडामुक्तं जगद्भवे
त् ॥ एतद्भक्त्या मया दत्तो वरस्तुभ्यं नरोत्तम ॥ वरद्वयं
तु संप्राप्य राजा दशरथस्तदा ॥ मेने कृतार्थमात्मानं
नमस्कृत्य शनैश्चरं ॥ शनिना चाभ्यनुज्ञातो रथमा

स्वधीर्यवान्॥ स्वस्थानं च ततो गत्वा प्राप्ता कामो भवन्
 नृपः॥ य इदं प्रातः स्यात् शौरिकारे पदे स्तवं॥ शनैश्च
 रक्तं पीना प्रीति भुवि मानवः॥ पूजयित्वा शनिं चापि
 तस्य तुष्यति भास्करिः॥ पठ्यमानं मिदं स्तोत्रं प्रदया
 पः शरः सोति च॥ सर्वा भीषु न संयुक्तो भविष्यति न
 संशयः॥ ५॥ इति श्री दशरथ कृतं शनि स्तोत्रं संपूर्णं॥
 भाद्रमासे कृष्णपक्षे सप्तम्यां शुक्लपक्षे॥ शिववक्त्रे
 सुकुलेन लिखितं पुस्तकं शुभं॥ सवत् १८८८

१५/१५ (A)

अथ

निवग्रहस्तोत्रम्

१५/५ (५)

० यास विरोचतम्

॥ ज्ञानं त्यो दार्प सत्पादति प्रति प्रति मित्र रूप ॥
॥ वे वा तितो वा सें क्र को छि त्पु पे न्ना म प कि न
॥ व च ने रे म म ल वा च्च रां भु ॥ से व्यो वि ह्नु
॥ प म म्मु द्दि रा म्मु नि सु न श्री द मं ये कु
दे वे र्द त्ता श्री रा म वे दे र्द रा प्रि पु प पु व ध रा
दा से सा चि मि न ॥ १ ॥

॥ श्री गणेशाय नमः ॥ ॐ प्रस्य श्री नवग्नहस्तोत्रस्य क्लृप्त द्वे पा यन ॥
॥ अषिरनुष्टुप छंदः नवग्नहा देवताः नवग्नहप्रीत्यर्थं जपे विनियोगः ॥
॥ गः ॥ ॐ जपाकुसुमसंक्राशं काश्यपेयं महाधुतिं ॥ तमो ह्यं सर्वपाप ॥
॥ ह्यं प्रणातोस्मि दिवाकरं ॥ १ ॥ दधि शंखतुखारमं क्षीरोदार्णवसंभवं ॥
॥ नमामि शशिने देवं शंभोर्मुकुटभूषणं ॥ २ ॥ धरणीजर्मसंभूतं ॥
॥ विद्युत्तेजः समप्रभं ॥ कुमारं कूरकर्मोरां भंगलं प्रणामाभ्यहम् ॥ ३ ॥
॥ प्रियंगु कलिकाश्यामं रूपेणाप्रतिमं भुवि ॥ सोम्यं सोम्यगुरोपेतं ॥
॥ नमामि शशिनः सुतं ॥ ४ ॥ देवतानां मुनीनां च गुरुरंकां च न सन्नि ॥
॥ भं ॥ वंदे भक्त्या त्रिलोकेशं प्रभुं वैवर्हस्पतिं ॥ ५ ॥ हिमकुंदं ॥
॥ मृगालाभं देत्यानां परमेश्वरं ॥ सर्वशास्त्रप्रवक्तारं भार्गवं प्र ॥
॥ रामाभ्यहम् ॥ ६ ॥ अर्द्धकायं महावीर्यं चंद्रादित्यविमर्दनं ॥ सिंह ॥
॥ कागर्भसंभूतं तं राहुं प्रणामाभ्यहं ॥ ७ ॥ प्रलंबधूमसंक्राशं का ॥

॥ ज्ञानं सोदार्थसत्यादिति मृतिरिति मित्स्वल्प ॥
॥ सेवाति तोषात्संक्रष्टोऽस्ति तु पेक्षामपहित
॥ वचने रत्नमत्वाच्च शंभुः ॥ सेव्यो विष्णु
॥ पमन्नुदुहि रामुनि सुत श्रीदमं ये कु
देवैर्दत्त श्रीरामवेदैरशिष्यपुत्रवधूरा
दसैः साक्षिभिः नः ॥ १ ॥

॥ १९५ ॥ येषामहं महाद्युतिं ॥ शोभंस्त्वात्मकं देवं तं केतुं प्रशाम्भम् ॥ १९६ ॥ श्री ॥
 ॥ लांजन समाकारं सूर्य पुत्रं महाग्रहं ॥ ह्ययागर्भसमुद्भूतं वंदे भक्त्या
 ॥ शैलेश्वरं ॥ १९७ ॥ इदं व्यासकृतं स्तोत्रं ये पठन्ति समाहिताः ॥ दिवा वा यः
 ॥ दिवा रात्रौ ते यं शान्तिं भविष्यति ॥ १९८ ॥ ऐश्वर्यं मनुलं चापि प्राप्नुयान् ॥
 ॥ रोग्यं पुष्टि वर्द्धनं ॥ नरनारीनरेन्द्राणां भवेत्तु स्वप्ननाशनं ॥
 ॥ १९९ ॥ जनहनक्षत्रजा पीडा तत्कराग्नि समुद्भवं ॥ तत्सर्वं प्रशमं ॥
 ॥ याति व्यासो ब्रूते न संशयः ॥ २०० ॥ इति नवग्रहस्तोत्रं समाप्तं ॥
 ॥ प्रमू ॥ ॥ रात्रौ देवी रभिष्टयं प्रापो भवंतु पीतये सं यो
 ॥ रभिश्चतुनः ॥ २०१ ॥ कल्पाशा निदिवा मरिः सुललितां कांतिं
 ॥ कलानां निधिः ॥ लक्ष्मीं दमात नयो बुधश्च बुधतां जीवश्चैरंजी ॥
 ॥ वितां साम्राज्यं भृगुजोर्ध्वं विजयतां राहुर्वहन् चर्यतां केतुर्य ॥
 ॥ इतुते भिवां छित्तं फलं भूपालं चूडा
 मतो ॥ २०२ ॥